

Arrest

nr. 321 603 van 14 februari 2025
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Wolstraat 10
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat E. DARESHOERIE *loco* advocaat D. VAN DER BEKEN.

Gezien de aanvullende nota van verweerder van 23 december 2024.

Gezien de replieknota van verzoeker van 16 januari 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Afghaans staatsburger te zijn, u bent Pashtun en Soennitisch moslim. U stelde geboren te zijn in het dorp Perzo, district Kama, provincie Nangarhar. U woonde er samen met uw moeder S. J. [...], uw vader A. R. [...] (nickname "T. [...]") en uw drie broers genaamd M. [...], Mh. [...] en Ms. [...]. U ging tot de derde graad naar school in Afghanistan. U ging ook naar de madrassa, u studeerde er één tot anderhalf jaar en u leerde er gewoon de Koran te lezen. U werkte verder op jullie eigen grond, u teelde er tarwe en mais. U bent ongehuwd en kinderloos.

Uw vader werkte voor de voormalige Afghaanse overheid, hij was meer bepaald gedurende een achttal jaren tewerkgesteld bij het Afghaanse Nationale Leger. Hij werkte ondermeer in Kabul, Nangarhar, Paktia en Helmand, hij bemande er checkpoints en hij patrouilleerde er. Uw vader was in 2020 overleden tijdens een explosie in Helmand, dit terwijl hij er een checkpoint bemande, de overheid had nadien zijn lichaam naar uw huis gebracht. U vermoedde dat de taliban dit hadden gedaan, gezien de overheid hun vijand was.

Nadat uw vader martelaar was geworden, nam uw maternale oom de zorg over uw gezin over, zo kocht hij voor jullie spullen op de bazaar en zorgde hij ervoor dat de taliban in de avond niet bij jullie kwamen. Evenwel anderhalve maand tot twee maanden na de dood van uw vader, kwamen de taliban – zo een vijf tot tien gemaskerde mannen - plots naar uw huis, dit omdat u de zoon van uw vader was. De taliban wisten immers over u, u was de zoon van die persoon, iemand informeerde hen over de dood van uw vader via een explosie, u woonde daar, ze kwamen langs. U was toen in het huis van uw maternale nonkel. Vervolgens kwamen de taliban soms na tien, vijftien of twintig dagen of na één maand langs, u was op dergelijke momenten soms in uw eigen huis en soms in het huis van uw maternale nonkel. Indien de taliban bij u thuis langs kwamen, zeiden ze tegen uw moeder dat ze haar oudste zoon aan hen diende te geven, de taliban wilden tevens dat u voor hen ging werken en u bij hen aansloot. Indien uw moeder dit niet ging doen, ging ze problemen krijgen/gedood worden en ging het huis worden vernield. Indien de taliban uw maternale oom spraken, vroegen ze naar zijn neef, uw oom werkte niet voor de overheid en er was geen groot probleem voor hem, ze vroegen enkel om u aan hen te geven.

Dit speelde zich gedurende ongeveer één jaar af. Uw moeder en uzelf waren bang voor jullie leven, uw moeder vroeg uw maternale oom om u ergens heen te sturen, waarop uw maternale oom met een zekere I. [...] contact opnam. U vertrok vervolgens vroeg in de ochtend, u reisde via Iran naar Turkije, alwaar u anderhalf jaar bleef. U begaf zich uiteindelijk naar Bulgarije, u reisde verder via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië, Zwitserland en Frankrijk. U kwam in België aan op 16 november 2022 en u diende op 23 november 2022 een asielaanvraag alhier in.

Een tiental dagen na uw vertrek kwamen de taliban naar uw ouderlijk huis. U gaf vervolgens aan dat de taliban recent nog waren langsgekomen, u vernam dit via uw moeder. De taliban vroegen haar waar u was, uw moeder stelde dit niet te weten en dat u niet thuis was, ze wist niets over u en had geen contact meer met u, een familielid van u zei dan weer dat u vermist was en uw familie ook op zoek was naar u. De taliban gaven aan dat uw familie u diende te zoeken, indien de taliban te weten kwamen dat zij contact met u hadden, ging uw familie problemen krijgen en gingen ze geen leven meer hebben, uw familieleden stelden de laatste drie jaar geen contact met u te hebben gehad en niet te weten waar u was. U stelde dat de taliban op regelmatige basis gingen blijven terugkomen, net zoals vroeger, ze gingen u nog steeds zoeken.

U kan niet naar Afghanistan terug keren door de instorting van het land en doordat de taliban – de groepering waar u problemen mee kende en dewelke u vreest bij terugkeer - de macht er hebben gegrepen en de overheid van hen is, uw problemen zijn dan ook nu nog groter geworden. Uw broers zullen er naar uw mening opgroeien en zullen er ook problemen krijgen. U wil dan ook hier wonen en er uw leven opbouwen en uw moeder en broers naar hier brengen zodat ze hier een goed leven kunnen hebben.

U legde ter staving van uw asielaanvraag de volgende documenten neer: uw taskara, taskara's van uw vader, de ANA badge van uw vader, de kaart van Kabulbank van uw vader, documenten en foto's betrekking hebbend op uw vader zijn job voor de voormalige Afghaanse overheid.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient verder te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst stelt het Commissariaat-generaal vast dat u tijdens uw onderhoud van 16 november 2023 halsstarrig bleef vasthouden aan uw zogezegde minderjarigheid (zie notities van het persoonlijk onderhoud

van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen d.d. 16 november 2023 p. 4, hierna genoemd cgvs p.4). U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 23 november 2022) immers aan geboren te zijn op 31 januari 2006, en verklaarde uzelf aldus op dat moment 16 jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een leeftijdsonderzoek, uitgevoerd op 12 december 2022, dat uw minimumleeftijd hoger lag dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek dat u op dat moment reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar de minimum leeftijd was, waarschijnlijk lag deze nog hoger. Uw leeftijd werd vervolgens aangepast naar 01 januari 1999. U tijdens uw onderhoud op het CGVS d.d. 16 november 2023 gevraagd hoe oud u was, gaf u aan dat uw echte leeftijd "één maand minder dan achttien jaar" was, evenwel was er hier een test afgenomen en was er gezegd dat u 24 jaar oud was (cgvs p. 4). U gevraagd waarom u dacht dat uw echte leeftijd één maand jonger dan 18 jaar was, stelde u dat uw taskara dit zo beweerde, in 1402 was u immers volgens dit document 17 jaar oud (cgvs p. 4). U stelde dan weer uw taskara reeds in 1400, een tweetal jaren geleden, te hebben bekomen, u wist niet in welk seizoen noch binnen welke periode tijdens het schooljaar u dit document had bekomen (cgvs p. 4-5). U had uw land in 2021 verlaten, u wist niet hoeveel tijd voordien u uw taskara had bekomen (cgvs p. 5). U voegde verder nog toe dat uw maternale oom de taskara voor u had geregeld, u kon dit nodig hebben, u veronderstelde in Afghanistan, indien iemand u ging stoppen, diende u uzelf te bewijzen en aan te tonen wie u was (cgvs p. 5). U gaf nog aan uw originele taskara te hebben bekomen, u had het van uw vader en via uw maternale nonkel met de post verkregen (cgvs p. 5). Er kan voor de volledigheid, voor wat uw taskara betreft, worden opgemerkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten relatief is. Immers uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed – en u zichzelf maar liefst als zeven jaar jonger voor had gedaan – schaadt dan ook reeds uw algemene geloofwaardigheid.

U gaf verder nog aan dat uw vader voor de voormalige Afghaanse overheid (cfr. het Afghaanse nationale leger) had gewerkt en dat hij in 2020 was overleden tijdens een explosie in Helmand, naar uw mening waarschijnlijk door de taliban gepleegd (cgvs p. 7-9). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn omtrent het door u beweerde werk van uw vader voor de voormalige Afghaanse overheid. U legde immers slechts zeer summiere verklaringen af teneinde deze voorgehouden tewerkstelling te staven. U gaf aan dat uw vader voor het voormalige Afghaanse nationale leger had gewerkt, dit voor zo een achttal jaren, hij werkte ondermeer in Kabul, Nangarhar, Paktia en Helmand, hij bemandde er checkpoints en gepatrouilleerde er (cgvs p. 9). U gevraagd bij welk corps/brigade/battalion uw vader dan wel was, stelde u die informatie niet te hebben, u was toen jong (cgvs p. 9). Gepolst of u dit dan nooit had opgevangen, bijvoorbeeld in een gesprek tussen uw beide ouders, ontkende u dit, u was te jong en ging vroeg gaan slapen (cgvs p. 9). U gevraagd of u ooit over de rang van uw vader had gehoord, ontkende u dit wederom, u wist dat niet, u vermeldde vervolgens de door u ingediende documenten (zie infra) (cgvs p. 9). Gevraagd of uw vader een hogere of lagere rang had, gaf u aan in het begin een lagere doch hij was vervolgens in rang gestegen (cgvs p. 9). U de vraag gesteld of u echt niets meer kon vertellen over uw vader zijn mogelijke rang, stelde u die informatie niet te hebben (cgvs p. 9). U gevraagd naar uw vader zijn exacte taken, bijvoorbeeld op dat checkpoint en in de verscheidene door u genoemde plaatsen van stationering, stelde u zoveel informatie niet te hebben, hij was in een checkpoint en had gepatrouilleerd (cgvs p. 9). U gevraagd of uw vader dan de checkpoint diende te bewaken, bevestigde u dit, het beschermen van de post, van zijn land, patrouilleren (cgvs p. 9). U wist verder niet of uw vader nog andere taken had, u had niet zoveel met uw vader gepraat (cgvs p. 10). U gevraagd of uw vader nog elders had gewerkt, behalve acht jaar voor het leger, stelde u: "For sure deed hij dat, maar ik heb er geen info over" (cgvs p. 10). U de vraag gesteld of u aldus niet wist of uw vader nog andere jobs, uitgezonderd bij het leger, had, stelde u nogmaals: "For sure deed hij dat, hij moest voor zijn vrouw en kinderen zorgen, ik heb die info niet, wat hij deed" (cgvs p. 10). Nogmaals dezelfde vraag gesteld, gaf u aan het niet te weten (cgvs p. 10). Uit bovenstaande blijkt aldus dat u niet verder komt dan dat uw vader een achttal jaren voor het Afghaanse nationale leger had gewerkt, waarbij hij ondermeer in Kabul, Nangarhar, Paktia en Helmand werkte, hij bemandde er checkpoints en gepatrouilleerde er (cgvs p. 9). U slaagde er verder niet in om nog enige informatie over uw vader zijn voorgehouden toenmalige overheidsjob weer te geven, u kende uw vader zijn corps/brigade/battalion niet noch zijn rang, u kon zijn exacte taken niet weergeven en u wist niet of uw vader nog ander werk had verricht. Uit bovenstaande blijkt aldus dat u amper iets weet te vertellen over de door u voorgehouden tewerkstelling van uw vader bij de voormalige Afghaanse overheid. Dat uw asielrelaas naar uw mening was ontsproten uit de beweerdelijke tewerkstelling van uw vader bij de toenmalige Afghaanse overheid doch u amper enige informatie over zijn werk kon geven, komt dan ook ten zeerste bevreemdend over en doet ernstige twijfels rijzen over deze vermeende tewerkstelling van uw vader. U legde verder nog vele documenten, zogezegd op naam van uw vader, en foto's en een bankkaart, ten bewijze van zijn voorgehouden werk voor de voormalige

Afghaanse overheid – naar uw mening de aanleiding tot uw eigen beweerdelijke problemen te Afghanistan -, neer. Er dient echter opnieuw gewezen te worden op de beschikbare informatie over de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten (zie supra). Verder kan er uit uw verklaringen worden afgeleid dat u klaarblijkelijk deze door u neergelegde documenten niet zelf had bekeken. Zo wist u bijvoorbeeld enerzijds niet bij welk corps/ brigade/battalion uw vader was tewerkgesteld noch welke rang hij had en wist u slechts enkele plaatsen van tewerkstelling te noemen, dit terwijl in de door u neergelegde documenten beweerdelijk op naam van uw vader duidelijk staat vermeld bij welke brigade, welk battalion,... uw vader was tewerkgesteld – uw vader was volgens deze documenten bij de grenspolitie tewerkgesteld-, welke rang hij op dat moment had en waar zijn plaats van tewerkstelling precies was gevestigd. U gevraagd of u de documenten op naam van uw vader had bekeken en gesteld dat daar mogelijks een corps of rang kon in staan, stelde u niet te weten hoe te lezen, u kon dat niet (cgvs p. 9). Gesteld dat u de door uzelf neergelegde documenten met iemand anders, eender wie, toch kon overlopen, gaf u wederom uw jonge leeftijd bij uw vertrek aan, u had er met niemand over gesproken (cgvs p. 9). Aangegeven dat u mogelijks hier in België, met een andere Afghaan bijvoorbeeld, deze documenten kon overlopen, ontkende u dit, u kan niemand vertrouwen, ze kunnen uw documenten over nemen, ze kunnen van uw problemen hun eigen problemen maken en uw zaak over nemen (cgvs p. 9). Dit is dan ook allesbehalve een afdoende verklaring om welke redenen u de door uzelf ingediende documenten niet had bekeken. U voegde verder ook nog een originele badge van het "Afghan National Army" – geldig tot 01 maart 2023 - op naam van uw vader toe, met vermelding van "SFC ofwel Sergeant First Class" (onderofficier). Uzelf wist niet wat deze badge precies was, u wist immers niet hoe te lezen, u was tot de derde graad naar school gegaan in Afghanistan (cgvs p. 10). Uw maternale oom had u dit document opgestuurd (cgvs p. 10). U gevraagd of u aan uw oom niet kon vragen wat dit document precies was, ontkende u dit, over die dingen stelde u hem geen vragen, hij had u enkel verteld dat alle documenten aan uw vader zijn job waren gerelateerd (cgvs p. 10). U ermee geconfronteerd dat, indien u zulke documenten neerlegde, dit overigens ten bewijze van uw vermeende problemen, er van u zou worden verwacht dat u zou weten wat er in zou staan en u dit zou hebben besproken met bijvoorbeeld uw oom, gaf u het volgende aan: "Hij zei dat zijn alle documenten gerelateerd aan zijn job, ik ging niet naar school, kan geen pashtu lezen" (cgvs p. 10). Er werd u tot slot nogmaals gevraagd naar bepaalde door u neergelegde documenten en wat deze precies inhielden, u diende evenwel het antwoord schuldig te blijven, u kon niets lezen (cgvs p. 10-11 en 15). U gevraagd of u wist of er een document tussen zat om de dood van uw vader aan te tonen, stelde u het volgende: "Alles zijn de documenten, ik weet niet wat ze zijn. Ze stuurden me alle documenten, dat zijn alle documenten" (cgvs p. 15). Deze door u neergelegde documenten en foto's volstaan gezien bovenstaande dan ook niet om de door u voorgehouden tewerkstelling van uw vader bij de voormalige Afghaanse overheid te staven, documenten en foto's dienen immers te worden ondersteund door geloofwaardige verklaringen, wat gezien uw summiere verklaringen in casu allesbehalve het geval is. Er rijzen dan ook ernstige twijfels over de door u aangehaalde tewerkstelling van uw vader bij de voormalige Afghaanse overheid. Betreffende uw verwijzing naar uw jonge leeftijd, kan er nogmaals worden benadrukt dat uit het in België gevoerde leeftijdsonderzoek bleek dat u op dat moment, d.d. 12 december 2022, reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, waarbij 23,0 jaar de minimum leeftijd was, waarschijnlijk lag deze nog hoger. Uw leeftijd werd vervolgens aangepast naar 01 januari 1999, wat maakt dat u bij uw vertrek uit Afghanistan begin 2021 reeds 22 jaar oud was. Uw leeftijd kan aldus allesbehalve een verschoning bieden voor uw ontoereikende kennis omtrent de beweerdelijke tewerkstelling van uw vader voor de toenmalige Afghaanse overheid.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf, de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023> en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties.

Indien uw vader zijn beweerdelijke tewerkstelling voor de voormalige Afghaanse overheid, waar aldus reeds in ernstige mate aan wordt getwijfeld, toch voor waar zou worden aangenomen, kan er verder nog het volgende worden opgemerkt. U wist verder, op basis van uw eigen verklaringen, niet aannemelijk te maken dat uw vader ooit persoonlijke problemen met de taliban had gekend of door deze groepering ooit werd geveiseerd. Er kan vooreerst worden opgemerkt dat u tegenstrijdige verklaringen had afgelegd voor wat betreft of uw vader al dan niet voor zijn beweerdelijk overlijden (zie infra) problemen met de taliban had gekend. U immers vooreerst gevraagd of uw vader ooit voor zijn beweerdelijk overlijden persoonlijke problemen met de taliban had gekend, zei u: "Neen, de enige reden was hij werkte voor de overheid en hij had die job. Dat hij onze vijand is want hij werkt voor de overheid" (cgvs p. 16). Gesteld dat, gezien uw vader voor de overheid

had gewerkt, hij ervoor toch al problemen met de taliban kon gekend hebben en of u daarover iets wist, stelde u: "Het enige probleem was dat hij werkte voor de overheid, hij werd een martelaar, zonder dat, hij discussieerde nooit met iemand, nooit in een conflict met iemand" (cgvs p. 16). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, zei u dan weer gewoonweg "Nee", om vervolgens aan te geven: "Hij had geen problemen ervoor, het enige probleem die hij had was werkend voor de overheid, ze dachten waarom werkt hij voor de overheid, waarom werkt hij niet voor ons, dat was het probleem. Als hij geen problemen had met de overheid, hij zou geen martelaar zijn" (cgvs p. 16). U nogmaals de kans geboden en gevraagd of u wist of uw vader voor zijn beweerdelijk overlijden ooit een persoonlijk dreigement van de taliban had gekregen of een persoonlijk conflict met hen had gehad, zei u: "Misschien had hij bedreigingen, want hij kwam altijd in het geheim, maternale nonkel ging halfweg om hem te ontmoeten, als ze hem zouden vinden, ze zouden hem doden, uiteindelijk ze deden dat, hij was een martelaar" (cgvs p. 16). Gezien u nu toch plots het woord bedreigingen vaagweg liet vallen, werd er u nogmaals uitdrukkelijk gevraagd om in detail te vertellen over de mogelijke dreigementen die uw vader kon hebben gekregen voor de vermeende explosie, waarop u plots het volgende stelde: "Er waren bedreigingen via de Malik naar hem, hij moest zijn job verlaten, maar hij werkte voor zijn land, voor de overheid. Hij diende zijn land, zijn overheid" (cgvs p. 16). Dat de vraag – of uw vader reeds voor zijn beweerdelijk overlijden problemen met de taliban had gekend – u aldus reeds meerdere keren werd gesteld en u telkens zeer algemeen had geantwoord dat uw vader voor de overheid had gewerkt waardoor hij aldus de vijand van de taliban was om u dan plotseling toch uiteindelijk bedreigingen via de Malik naar uw vader toe te herinneren – stellend dat uw vader zijn job diende te verlaten –, komt dan ook ten zeerste bevreemdend over. U blijkt verder ook bijzonder weinig te weten over deze door u uiteindelijk genoemde bedreigingen jegens uw vader en geuit door de taliban, wat des te bevreemdend is gezien u uw beweerdelijke vrees voor de taliban wist te koppelen aan de door u genoemde dood van uw vader en de vermeende dreiging door de taliban tegenover hem (zie infra). Gepolst of u meer details over die zogenaamde bedreigingen, via de Malik, kon geven, zoals wanneer de eerste keer was, hoe vaak en door wie precies, moet u het antwoord dan ook schuldig blijven: "Ik weet er niets over, het enige wat ik weet, de Malik zei, de Taliban zei u te vertellen uw werk te verlaten, als u dat niet doet, we doden u, of u moet toetreden bij ons. Doordat hij verliefd was op zijn land, zijn land diende, hij liet uiteindelijk het leven" (cgvs p. 16). Nogmaals gevraagd of u aldus niets meer kon vertellen, bevestigde u dit: "Toen, we waren kleine kinderen, weinig info erover, vader zei enkel Taliban zegt job verlaten of ze doden hem of toetreden, vader zei ik ben verliefd op mijn land, dien mijn land, ga niet stoppen met land te dienen, zo stierf hij" (cgvs p. 16). Voor wat betreft uw beweerdelijke jonge leeftijd, kan er nogmaals worden verwezen naar het gevoerde leeftijdsonderzoek, waaruit blijkt dat u in 2020 reeds 21 jaar oud was.

Gezien bovenstaande verklaringen heeft u aldus allesbehalve aannemelijk weten te maken dat uw vader persoonlijk door de taliban werd gevisieerd. Er kan omtrent het beweerdelijke overlijden van uw vader verder nog het volgende worden gesteld. U tijdens uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS d.d. 16 november 2023 gevraagd wanneer uw vader was overleden, stelde u dat dit vier jaar terug (cfr. aldus eind 2019-begin 2020) was gebeurd, u was uit uw land vertrokken één jaar na zijn overlijden (cfr. eind 2020-begin 2021) (cgvs p. 7). U gaf bij de DVZ d.d. 27 februari 2023 ook aan dat uw vader ongeveer drie jaar geleden, aldus begin 2020, was overleden (zie "verklaring DVZ" d.d. 27 februari 2023 p. 7), u gaf verder nog aan bij de DVZ in januari 2021 uw land Afghanistan te hebben verlaten (zie "verklaring DVZ" d.d. 27 februari 2023, p. 12). U vervolgde tijdens uw onderhoud bij het CGVS dat uw vader in 2020 was overleden, u wist niet welke maand precies (cgvs p. 7). Het is dan ook ten zeerste opmerkelijk dat tussen de vele documenten dewelke u heeft neergelegd, zogenaamd betrekking hebbend op de tewerkstelling van uw vader, een "Leave Ticket of a sergeant/bareedmal, of the Headquarter of the Third Company, 9th Battalion of the First Brigade of the Border Police of 201 Seelab Corps" zit, waarin wordt vermeld dat uw vader, A. R. [...] (met rank Bareedmal/Sergeant E8), van 18.11.1399 (volgens de Afghaanse kalender) (dit komt overeen met 06 februari 2021 volgens de Westerse kalender) tot 21.11.1399 (volgens de Afghaanse kalender) (dit komt overeen met 09 februari 2021 volgens de Westerse kalender) gedurende drie dagen verlof had genomen, dit met als reden "emergency". Hoewel er reeds ernstige twijfels rijzen over de beweerdelijke tewerkstelling van uw vader bij de voormalige Afghaanse overheid (zie supra) - en de voorgehouden problemen van uw vader met de taliban in dit kader - en de bewijswaarde van Afghaanse documenten beperkt is (zie supra), is het wederom ten zeerste opmerkelijk dat uw verklaringen niet overeenkomen met het door u neergelegde document. Dat uw vader aldus enerzijds naar uw mening reeds in 2020 was overleden en de voormalige Afghaanse overheid zijn lichaam naar uw huis had gebracht, waarop u anderhalve maand tot twee maanden later problemen met de taliban begon te krijgen en deze problemen hadden geleid tot het vertrek uit uw land in januari 2021 (cgvs p. 10, 15, 17 en 20), doch anderzijds uit een door uzelf neergelegd document dan weer blijkt dat uw vader in februari 2021 – dit aldus zelfs na uw beweerdelijk vertrek uit Afghanistan - gewoonweg nog aan het werk was als sergeant bij de grenspolitie, valt dan ook absoluut niet te rijmen en draagt verder bij tot de reeds eerder geuite ernstige twijfels omtrent uw vader zijn voorgehouden tewerkstelling en zijn vermeende problemen met de taliban - en zijn voorgehouden overlijden - in dit kader.

Indien het overlijden van uw vader toch voor waar zou worden aangenomen, kan er voor de volledigheid nog het volgende worden opgemerkt. Uit uw verklaringen kan er niet worden opgemaakt dat uw vader, naar uw

mening omgekomen tijdens een explosie door de taliban, een persoonlijk doelwit van de taliban vormde. Zo blijkt u vooreerst te gissen dat de taliban de daadwerkelijke dader zou zijn geweest. U gevraagd wie de explosie had gepleegd, stelde u dat het zou kunnen dat de taliban het had gedaan, de overheid had immers vijandigheid met hen (cgvs p. 8). U gevraagd of u aldus niet zeker was dat het de taliban was, stelde u: "For sure, Taliban deed het, zij waren de vijanden en vijanden doden elkaar" (cgvs p. 8). Gevraagd of er nog andere groeperingen een vijandigheid jegens de overheid hadden, bevestigde u dit, de taliban was er, er waren evenwel ook andere groepen, doch de taliban was een open vijand, u was hierbij naar de overname van het land aan het verwijzen en kaartte de huidige situatie aan (cgvs p. 8). Verder blijkt uit de door u afgelegde verklaringen dat er tijdens deze door u genoemde explosie meerdere mensen waren omgekomen, het doelwit van de - naar uw mening - taliban was het opblazen en overnemen van een checkpoint. U stelde dat er veel mensen waren gedood tijdens deze explosie, u had de foto's mee gebracht, er waren er velen (cgvs p. 8). U wist evenwel niet hoeveel slachtoffers er precies waren gevallen, u kon dit ook niet per benadering benoemen, u had die info niet, de overheid had evenwel verteld dat er nog martelaars en gewonden waren en dat uw vader niet het enige slachtoffer was, er waren nog andere mensen (cgvs p. 8). U vervolgens verteld dat de explosie op een bepaald moment op een bepaalde plaats was gebeurd en of u enig idee had waarom dat toen daar zo was gebeurd, gaf u aan dat het doelwit was om een checkpoint op te blazen en over te nemen, uw vader werkte daar toen (cgvs p. 8-9). De taliban wou immers toen het land overnemen, wat ondertussen dan ook was gebeurd (cgvs p. 8). U kon verder niet meer details geven over de explosie waarbij uw vader was omgekomen, de overheid had de details niet, ze vertelden dat er een explosie was geweest, mensen waren martelaren geworden, uw vader was één van hen (cgvs p. 8). U gevraagd of u, gezien u beweerdelijk in navolging van uw vader zijn overlijden problemen met de taliban had gekend, niet achteraf had getracht om te achterhalen wat er precies met uw vader was gebeurd - zoals hoeveel personen er waren omgekomen, de namen, ... -, ontkende u dit: "Toen, toen ze zijn dode lichaam brachten, we waren te jong, ze praten met moeder en nonkel, explosie aan checkpoint, andere personen gestorven of gewond, hij verloor zijn leven aan de explosie, ik was 14 en te jong" (cgvs p. 17). U vervolgde: "Na de dood van vader, ik was er nog 1 jaar en dat was vol met problemen, ik was 15 jaar en ze stuurden me naar hier. Toen ik was een kind, ik kon geen overheidsjob krijgen, ik had problemen met Taliban, ik wou voetpad vader volgen" (cgvs p. 17). Er kan nog worden opgemerkt dat u aangaf nog steeds met uw moeder en maternale oom in contact te staan, wat maakt dat u zich bij hen in tussentijd verder had kunnen informeren, wat u klaarblijkelijk heeft nagelaten te doen (CGVS p. 7). U weet verder ten slotte ook geen foto's van de begrafenis van uw vader neer te leggen, u legde enkel twee foto's neer dewelke geen betrekking hadden op de begrafenis (cgvs p. 17).

Uit bovenstaande blijkt aldus overduidelijk dat u niet weet aan te tonen dat uw vader door de taliban werd gevisieerd en hij hierdoor het leven had gelaten. Indien uw vader toch ergens aan een checkpoint had gestaan, waar overigens ernstig aan kan worden getwijfeld, blijkt uit uw verklaringen dat u vermoedde dat de taliban een explosie op deze checkpoint had gepleegd en dat de taliban hun doel was om het checkpoint op te blazen en over te nemen. Dat de taliban, op dat moment strijdend tegen de toenmalige Afghaanse overheid, een checkpoint van de overheid wou aanvallen en overnemen en uw vader als zogenaamd lid van het Afghaanse nationale leger aldaar aan het werk was - wat overigens aldus wordt betwijfeld -, waardoor hij net zoals vele andere militairen het leven had gelaten en wat aldus bij de risico's van zijn job hoorde, wijst dan ook allesbehalve op een doelgerichte aanval door de taliban jegens uw vader noch dat uw vader persoonlijk door de taliban werd gevisieerd. U gaf ook geen redenen toe die hiertoe anders zouden kunnen besluiten. Betreffende uw lacunaire kennis over de vermeende explosie waarbij uw vader volgens uw verklaringen was overleden en uw verklaring dat u amper 14 jaar oud was, kan er nogmaals worden benadrukt dat uit het gevoerde leeftijdsonderzoek, blijkt dat u in 2020 reeds 21 jaar oud was (cgvs p. 8).

Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bijvoorbeeld wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U slaagt er niet in dergelijke zaken op geloofwaardige wijze aan te brengen. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofd aannemelijk te maken. Aangezien de vervolgingsfeiten ten aanzien van uw vader niet geloofd kunnen worden, worden ook de door u genoemde vervolgingsfeiten jegens uzelf, voortvloeiend uit de beweerdelijke feiten jegens uw vader, als ongeloofwaardig beschouwd. Daarenboven overtuigen uw verklaringen wat betreft uw eigen problemen met de taliban niet omwille van de volgende redenen. U verklaarde dat, anderhalve maand tot twee maanden na de dood van uw vader, de taliban - zo een vijf tot tien gemaskerde mannen (cgvs p. 20) - plots naar uw huis waren gekomen, dit omdat u de zoon van uw vader was (cgvs p. 10 en 15 en 17). De taliban hadden immers over u geweten, u was de zoon van die persoon, iemand had hen over de dood van uw vader via een explosie geïnformeerd, u woonde daar, ze waren langs gekomen (cgvs p. 17-18). U was toen in het huis van uw maternale nonkel (cgvs p. 10). Vervolgens kwamen de taliban soms na tien, vijftien of twintig dagen of soms na één maand langs, u was op dergelijke momenten soms in uw eigen huis en soms in het huis van uw

maternale nonkel (cgvs p. 10 en 15 en 17 en 19). Gezien u evenwel, zoals hierboven reeds uiteengezet, a priori niet wist aannemelijk te maken dat uw vader persoonlijk door de taliban werd geveiseerd en als persoonlijk doelwit werd uitgeschakeld door de taliban, lijkt het dan ook reeds ten zeerste onwaarschijnlijk dat u ten gevolge van het werk van uw vader problemen kende. Er kan verder nog worden opgemerkt dat u eveneens verklaarde, voordat uw vader beweerdelijk was overleden, nooit enige problemen met de taliban te hebben gekend (cgvs p. 10). Toen de taliban anderhalve maand tot twee maanden na de dood van uw vader beweerdelijk waren langsgesproken, was dit dan ook de eerste keer dat u persoonlijke problemen met de taliban kende: "Ja. Mijn problemen begonnen daar. Toen vader in leven was, we hadden geen problemen, want vader was bij de overheid, maar toen, doordat vader stierf, we waren te jong, taliban kon bij ons komen" (cgvs p. 18).

Wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor gedwongen rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst vermeld te worden dat u tijdens uw onderhoud voor het cgvs blijft vasthouden aan uw beweerdelijke geboortedatum van 31 januari 2006 – wat maakt dat de door u genoemde gedwongen rekrutering door de taliban zich in 2020-2021 voor u op 14-15 jarige leeftijd had afgespeeld, dit terwijl uw geboortedatum in België na leeftijdsonderzoek werd aangepast naar 01 januari 1999, wat maakt dat u aldus in 2020-2021 zo een 21-22 jaar (en aldus 7 jaar ouder) was. Deze door u afgelegde leugenachtige verklaringen over uw leeftijd maakt dat de door u genoemde gedwongen rekrutering zich totaal niet heeft kunnen afspelen binnen de context die u voorhoudt, namelijk een gedwongen rekrutering door de taliban jegens uzelf, een jongen van toen 14-15 jaar.

Er dient verder op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, de EUAA Country Guidance van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/202312/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban was doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er werd beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, kwam slechts zelden voor. Doorgaans beschikten de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Daarnaast blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's werd georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten waren die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestond tussen het dorp en de taliban. Er werd vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken.

Dat de taliban u plots zouden rekruteren strookt aldus geheel niet met hun normale modus operandi en is bijgevolg weinig geloofwaardig. U slaagde er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. Zo gaf u enkel aan dat u uw vader – naar uw mening voorheen werkend voor de toenmalige Afghaanse overheid, wat aldus ernstig wordt betwijfeld (zie supra) - zijn oudste zoon was en de taliban daardoor naar uw huis kwamen, verder wensten de taliban ook dat u voor hen ging werken (cgvs p. 17). U gevraagd om welke reden de taliban specifiek u wensten rekruteren, gaf u aan omdat u de oudste zoon van uw vader was en uw vader voor de overheid werkte (cgvs p. 21). U gevraagd waarom de taliban u wensten te rekruteren terwijl uw vader voor de overheid werkte en hoe ze u in hun organisatie dan konden vertrouwen, zei u het volgende: "Als ze iemand zoals me meenemen, ze binden er bommen aan en sturen die naar een checkpost. Toen, ze woonden in de bergen, van daar ze kwamen naar beneden, nu gans Afghanistan is van hen" (cgvs p. 21). U ermee geconfronteerd dat, gelijk welke taak u ging krijgen, of het nu het binden van bommen aan uw lichaam of iets anders was, ze u toch nog steeds in hun organisatie dienden te vertrouwen en waarom ze dat dan gingen doen indien uw vader de vijand was, stelde u: "Als ze kwamen,

gezichten bedekt, ze toonden het niet aan moeder en oom, anders ze zouden hun aan de overheid geven. Als ze me pakken en meenemen, hun gezichten coverd” (cgvs p. 21). U nogmaals dezelfde vraag opgeworpen, zei u: “Hun gezichten gecoverd, als ze u meenemen, bommen op u, ze hebben de afstandsbediening in hun hand, zij controleren altijd, jij bent onder hun controle altijd, moeder zegt ik zag nooit hun gezichten, wie ze zijn. Mijn leven is in gevaar, bommen om mijn lichaam en de bediening in hun hand. Nu de overheid is van hun, hoe kan ik er gaan” (cgvs p. 21). U weet dan ook allesbehalve aan te tonen om welke reden de lokale taliban u viseerden om u te rekruteren of dat u dusdanig een specifiek profiel had zodat de taliban juist u voor de zelfmoordaanslag eruit gingen kiezen. Uw verklaringen over uw inlijving bij de taliban stemmen dan ook niet overeen met de objectieve situatie volgens landeninformatie.

U spreekt zichzelf verder nog tegen voor wat betreft hoe vaak de taliban waren langsgekomen teneinde u te komen zoeken. Zo gaf u bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat de taliban 4 tot 5 keer waren langsgekomen (zie “Vragenlijst DVZ d.d. 27 februari 2023 – vraag 5), terwijl u bij het CGVS dan weer 10-15 keer of misschien wel meer, aangaf (cgvs p. 18). U met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd, ontkende u dit, 10-15 keer was correcter (cgvs p. 18).

U stelde verder nog in dit kader dat de taliban zowel naar uw ouderlijk huis als naar het huis van uw maternale oom waren gekomen. Indien de taliban bij u thuis langs kwamen, stelden ze tegen uw moeder dat ze haar oudste zoon aan hen diende te geven, de taliban wou tevens dat u voor hen ging werken en u bij hen ging aansluiten (cgvs p. 10 en 15 en 17 en 19 en 20). Indien uw moeder dit niet ging doen, ging ze problemen krijgen/gedood worden en ging het huis worden vernield (cgvs p. 12 en 17). Indien de taliban uw maternale oom hadden gesproken, hadden ze naar zijn neef gevraagd, uw oom werkte niet voor de overheid en er was geen groot probleem voor hem, ze hadden enkel gevraagd om u aan hen te geven (cgvs p. 20). U gaf verder nog aan dat uw maternale oom zijn huis eveneens in Perzo was gelegen, doch eerder van uw ouderlijk huis verwijderd, aan het einde van Perzo, op ongeveer anderhalf uur wandelafstand (cgvs p. 18). U stelde verder nog tijdens de dag naar de velden te zijn gegaan, dichtbij de avond ging u evenwel niet meer buiten, indien u buiten ging, deed u dit in het geheim en ging u enkel naar het veld, zodat niemand u kon zien (cgvs p. 19). Nadat de problemen waren verhoogd, had u dat niet meer gedaan en ging u niet meer naar de velden, u had niemand vertrouwd (cgvs p. 19). Het is in dit kader dan ook ten zeerste opmerkelijk dat u beweerde dat de taliban gedurende maar liefst één jaar (cgvs p. 12 en 15 en 17) en maar liefst 10 tot 15 keer waren langs gekomen, dit zowel naar uw ouderlijk huis als naar het huis van uw maternale oom - ze kwamen immers soms na tien, vijftien of twintig dagen of soms na één maand langs (cgvs p. 10, 15, 17-19)-, en u gedurende al die tijd en maar liefst één jaar lang in deze beide woonplaatsen – beiden gelegen te Perzo – was blijven wonen – plaatsen waar aldus de taliban u naar uw mening overduidelijk wisten te traceren - en u verder ook dermate lang had gewacht alvorens uw land te verlaten. U gaf in dit kader het volgende aan: “Ik dacht ze gaan het laten gaan, me sparen, en ik zou pad van vader volgen. Dat ik mijn land zou dienen, wraak voor vader, problemen werden groter, leven werd moeilijk voor me, in Turkije de instorting gebeurde. Daarna de overheid was er, nu wat ze willen, ze kunnen dat doen. ik wil leven van moeder en broers niet in gevaar brengen” (cgvs p. 21). U vervolgde dat de taliban nog ongeveer één maand voor uw vertrek uit Afghanistan waren langsgekomen (cgvs p. 21). Dat u dergelijk groot risico had genomen en u gewoonweg in Perzo, namelijk in uw ouderlijk huis en in het huis van uw maternale oom, gedurende maar liefst één jaar was blijven wonen, dit terwijl de taliban u naar uw mening gedurende 10 tot 15 keer in deze beide plekken waren komen zoeken, maakt dan ook dat de door u aangehaalde vrees jegens de taliban in ernstige mate kan worden gerelativeerd. Er kan in dit kader nog worden opgemerkt dat het tevens opmerkelijk lijkt dat u had besloten om uw allerlaatste nacht in uw eigen ouderlijk huis – alwaar de taliban aldus naar uw mening veelvuldig waren langsgekomen – door te brengen, in de ochtend was uw maternale oom langsgekomen (cgvs p. 21). U nog gevraagd of u er nooit aan had gedacht om zich elders te gaan vestigen, in Afghanistan, verwees u wederom naar uw jonge en toenmalige 14-jarige leeftijd, toen uw vader was gestorven, was u immers 14 jaar oud (cgvs p. 20). U werd vervolgens met de betwisting over uw leeftijd geconfronteerd, waarbij u enkel naar uw taskara verwees (cgvs p. 20). U geconfronteerd met de vele frauduleuze taskara's dewelke in omloop zijn, stelde u de originele documenten te hebben overhandigd (cgvs p. 20).

Verder is het eveneens opmerkelijk dat u niet alleen op het moment dat de taliban u hadden weten te komen zoeken in uw ouderlijke woning/in de woning van uw maternale oom, toevallig telkens in de andere woning aanwezig was, doch de taliban u ook nog eens in al die tijd en tijdens al hun pogingen nooit persoonlijk wisten op te pakken. U gevraagd of u ooit thuis was toen de taliban een bezoekje hadden gebracht, ontkende u dit, indien ze u gingen betrappen, gingen ze u meenemen, uw timing was ook niet gekend, u was soms bij uw oom en soms in uw ouderlijk huis (cgvs p. 19). U gevraagd of u nog naar andere plaatsen was gegaan, behalve uw ouderlijk huis en uw oom zijn huis, zei u: “Soms in het huis van maternale nonkel, soms in mijn huis, soms ze komen en ik ren naar buiten uit het huis. Ze kwamen nog naar mijn huis, zeiden tegen moeder geef uw zoon, moeder zei ik weet niet waar hij is, ik weet niets over hem” (cgvs p. 19). U nogmaals dezelfde vraag gesteld, ontkende u dit, indien u in iemand anders zijn huis ging blijven, kon u misschien verraden worden, u vertrouwde andere mensen dan ook niet, ze gingen u verraden (cgvs p. 19). U gevraagd of de taliban u aldus nooit hadden weten te pakken in één van beide huizen – namelijk uw ouderlijk huis noch het

huis van uw maternale oom-, bevestigde u dit, indien ze u gingen vinden, dan ging u niet in leven zijn zoals nu, indien ze u gingen pakken (cgvs p. 19). U gaf verder nog aan tijdens de dag naar de velden te zijn gegaan, dichtbij de avond ging u evenwel niet meer buiten, indien u buiten ging, deed u dit in het geheim en ging u enkel naar het veld, zodat niemand u kon zien (cgvs p. 19). Nadat de problemen waren verhoogd, had u dat niet meer gedaan en ging u niet meer naar de velden, u had niemand vertrouwd (cgvs p. 19). U gaf nogmaals aan dat het ongekend was wanneer de taliban kwamen, ook uw timing in de twee huizen was ongekend (cgvs p. 19). U ging heel vroeg in de ochtend, samen met uw maternale nonkel, naar zijn huis, alleen kon u immers niet gaan (cgvs p. 19). Dat de taliban wisten waar zowel uw huis als het huis van uw maternale oom – beiden in Perzo doch op anderhalf uur wandelen van elkaar gelegen – waren gelegen en zij gedurende maar liefst één jaar u op beide plaatsen hadden gezocht – dit maar liefst 10 tot 15 keer - en een kat-en-muis spel met u hadden gespeeld, doch de taliban u niet hadden weten te vinden louter gezien zowel de timing van de taliban als de uwe ongekend waren en u soms ook gewoon wist weg te rennen, komt dan ook compleet ongeloofwaardig over. Dat u zich enkel in beide huizen en “in het begin ook nog” soms op de velden (allen in Perzo gelegen) had bevonden en de taliban er niet waren in geslaagd om u op één van deze plekken gedurende één jaar tijd en tijdens 10 tot 15 pogingen te interceperen, maakt dan ook dat uw vrees jegens de taliban in ernstige mate kan worden gerelativeerd en u niet onder persoonlijke dreiging van de taliban stond. U met deze bevindingen geconfronteerd, viel u wederom in herhaling en kon u de ongeloofwaardigheid niet herstellen: “Omdat mijn timing was ongekend, thuis of huis maternale nonkel, als ze mijn timing kenden, ze zouden me daar zoeken en doden, als ze mijn timing kenden, ze doden me de eerste keer dat we kwamen. Ik wist hun timing ook niet” (cgvs p. 20). Immers indien de taliban gewoonweg aan beide huizen – aldus uw ouderlijk huis en het huis van uw maternale oom - hun leden de wacht hadden laten houden, was dit logischerwijze een succesvolle operatie geweest. Indien u echt doelgericht en persoonlijk door de taliban werd gezocht, kan men dan ook logischerwijze niet inzien waarom de taliban zo nonchalant te werk waren gegaan en ze u daardoor veelvuldig de kans hadden geboden om door de mazen van het net te glippen. U ermee geconfronteerd waarom de taliban hun groep niet hadden verdeeld over uw twee woonplaatsen teneinde u zeker te kunnen oppakken, zei u: “Ze deden dat niet, ook maternale nonkel zou komen, in de vroege ochtend me naar zijn huis nemen en omgekeerd naar mijn huis. Als ze wisten over mijn timing of iemand verklapte het, dan was ik hier nu niet voor u” (cgvs p. 20).

U blijkt verder ook uw beweerdelijke actor van vervolging niet te kennen. Zo had u geen weet van namen van belangrijke leden van de taliban in uw regio, toen u er nog was, ze hadden zich immers in het geheim verder bewogen (cgvs p. 14). U gevraagd of de namen van belangrijke leden dan niet in de regio gekend stonden, ontkende u dit, ze gingen zich niet aan de mensen tonen, indien mensen over hen gingen weten, gingen ze hen aan de overheid tonen (cgvs p. 14). Gevraagd welke taliban leden het nu in uw buurt voor het zeggen hebben, gaf u enkel aan dat de hele overheid nu van de taliban was, u kon dan ook geen namen van belangrijke leiders in Perzo, in uw regio, in de omgeving noemen, u had het land verlaten voor de ineensstorting (cgvs p. 14). U ermee geconfronteerd dat u toch met uw oom en moeder sprak en zij u konden vertellen over de situatie daar, stelde u dat uw moeder en broers er ook problemen kenden (cgvs p. 14). Gesteld dat, indien uw familie er problemen kende, des te meer zij u moeten kunnen inlichten over de namen van de leiders en de personen die hen problemen bezorgden, stelde u enkel dat uw moeder een vrouw was en de taliban haar sloegen (cgvs p. 14). U later tijdens het onderhoud nogmaals gevraagd naar mogelijke namen van taliban leden die u zochten, stelde u hen niet te kennen, indien u hen kende, kon u immers over hen vertellen tegen de overheid, hun gezichten waren bedekt (cgvs p. 20). U een laatste maal ermee geconfronteerd dat u aldus de taliban vreesde doch u geen namen noch graden kon geven, bevestigde u dit, indien u het wist, kon u de overheid informeren, nu zou de overheid van hen zijn, toen indien u over hen had geweten, namen, u had deze aan de overheid gegeven (cgvs p. 22).

U blijkt zich verder ook totaal niet te hebben geïnformeerd over mogelijke rekruteringspogingen door de taliban jegens de dorpelingen. U gevraagd of de taliban toen ook anderen aan het rekruteren waren in het dorp, zei u: “Voor sure, misschien deden ze dat, ik was toen bezig met mezelf, ik dacht niet aan andere mensen” (cgvs p. 21). U ermee geconfronteerd dat, indien u wist of andere dorpelingen dergelijke problemen kenden, u misschien een oplossing kon vinden, gaf u het volgende aan: “Ik vertrouwde niemand, ik dacht als iemand iets weet over me, ze tonen me aan hen, mijn leven was in gevaar. Mijn broers en moeder waren er, ik ben enige zoon van vader, kon niets doen, nonkel zorgde voor familie en doet het nog steeds, mag god hem een lang leven geven, dat hij zorgt voor moeder en broers, ik ben dankbaar” (cgvs p. 21).

Er kan voor de volledigheid nog worden opgemerkt dat u zelf aangaf dat zowel uw moeder als uw drie broers nog steeds in uw ouderlijk huis in Afghanistan wonen (cgvs p. 7). Hoewel u had aangegeven dat uw familie er de dato nog steeds door de taliban werd benaderd (cgvs p. 7, 10, 14, 19, 20 en 22), blijkt aldus uit uw verklaringen dat uw familie er nog steeds woonachtig is (cfr. te Perzo), ook uw maternale oom (A. Z. S. [...]) vertoeft nog aldaar en gaat bij uw moeder langs (cgvs p. 7). U gevraagd om welke redenen uw familie daar blijft wonen, stelde u: “We hebben geen ander huis elders. Dat is ons huis, we wonen er ons hele leven. Ik wil hen hier brengen, waar ze ook zijn, overal is taliban nu. Nu, de overheid is van hen” (cgvs p. 22). Gepolst naar eventuele veiligheidsmaatregelen uitgaande van uw familie, zei u: “Neen ze kunnen niets doen, enkel

dat maternale oom komt en voor hen zorgt, je kan niemand anders vertrouwen. Ik vertrouw niemand daar, heb enkel moeder en broers, vader stierf. Het is vier jaar dat we vader verloren” (cgvs p. 22). Hoewel u aangaf dat de taliban stelden tegen uw moeder dat ze haar oudste zoon aan hen diende te geven, de taliban wensten tevens dat u voor hen ging werken en u bij hen ging aansluiten (cgvs p. 10 en 15 en 17 en 19 en 20), indien uw moeder dit niet ging doen, ging ze problemen krijgen/gedood worden en ging het huis worden vernield (cgvs p. 12 en 17), blijkt uit uw verklaringen aldus dat uw familie – waaronder uw moeder en maternale oom – nog steeds gewoonweg in het dorp woonachtig zijn.

Gezien bovenstaande heeft u dan ook niet aannemelijk weten te maken dat u (mede ten gevolge van de beweerde werkzaamheden van uw vader bij de voormalige Afghaanse overheid en zijn voorgehouden overlijden, wat in ernstige mate wordt betwijfeld) door de taliban persoonlijk wordt gevisieerd. Het loutere feit dat u een familielid zou zijn van een vroeger lid van de Afghaanse overheid, wat overigens wordt betwijfeld en waarvan u a priori niet aannemelijk had gemaakt dat hij zelf te maken had met daden van vervolging (zie supra), is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. U wist verder ook de door u beweerde persoonlijke vervolgingsfeiten niet aannemelijk te maken en u wist niet te duiden noch aannemelijk te maken dat u door de taliban gedwongen ging worden gerekruteerd. U heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming aanbrengt, zijn niet van dien aard dat zij bovenstaande bevindingen vermogen te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse ‘officiële’ documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

De door u neergelegde taskara’s op naam van uw vader, vormen louter een indicatie betreffende uw vaders identiteit, doch vermogen bovenstaande motivering niet om te buigen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te

beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het

hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van

Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsovername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzeekerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Boj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de

rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021.

Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van

Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te

worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de Taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gezien bovenstaande heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. Daar geen opmerkingen werden ontvangen binnen de vooropgestelde termijn, wordt u geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud van 16 november 2023.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bestreden beslissing

Verweerder besluit dat verzoeker niet erkend kan worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet). Eveneens besluit verweerder dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2 Basisbeginselen van het beroep in volle rechtsmacht

2.2.1 Inzake beroepen tegen beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna het CGVS) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

2.2.2 Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.2.3 De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De rechterlijke motiveringsverplichting houdt niet in dat de Raad moet antwoorden op elk argument dat tot staving of weerlegging van een middel is aangevoerd, maar dat geen afzonderlijk middel of afzonderlijke weerlegging vormt.

2.2.4 Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden. De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1, van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1, van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3. Aanvullende stukken

Op 23 december 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, mei 2024;
- EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
- EASO Afghanistan Country Focus , januari 2022;
- EUAA Afghanistan – Country focus van december 2023;
- EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
- EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
- UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
- COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.
- EUAA COI Query Afghanistan – major legislative, security-related and humanitarian developments, 2 februari 2024.
- EUAA Afghanistan – Country Focus, november 2024.

Daarbij is het CGVS niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Artikel 39/59, § 2, van de Vreemdelingenwet vermeldt niet de inwilliging van het beroep als sanctie voor de afwezigheid van de verweerder op de terechtzitting van de Raad. De Raad is op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting niet verplicht het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt de bepaling een omkering van de bewijslast in. Deze bepaling heeft wel tot gevolg dat de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verweerder niet dienen te worden beantwoord (RvS 13 mei 2014, nr. 227 364; RvS 13 mei 2014, nr. 227 365; RvS 29 oktober 2014, nr. 10 890 (c); RvS 9 maart 2016, nr. 11 839 (c)).

Op 16 januari 2025 legt verzoeker nog een aanvullende nota met aanvullende stukken neer. Het betreft daarbij volgende stukken:

- Stukken in verband met tewerkstelling (loonfiche(s) en arbeidsovereenkomst).
- Getuigenissen van klanten en collega's van de bandencentrale waar verzoeker tewerkgesteld zou zijn.

2.4 De aangevoerde middelen

Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet en daarnaast ook van het motiverings-en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker voert daarbij een grotendeels theoretisch betoog aan dat louter bestaat uit een overzicht van algemene informatie inzake de toestand in Afghanistan. Ten aanzien van de eigen persoon merkt hij enkel op dat hij ten laatste tegen de vast te stellen zitting een volledig integratie-en verwesteringsdossier zal neerleggen, dat hij op het moment van het verzoekschrift reeds drie jaar Afghanistan verlaten heeft en dat er door verweerder niet onderzocht zou zijn of er sprake is van verwestering of mogelijk perceptie in die zin vanwege de Afgaanse overheid of gemeenschap. Er zouden immers wel elementen voorhanden zijn waaruit dit zou moeten blijken.

2.5 De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt: *“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”*

Artikel 1, (A) 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, geeft vervolgens het volgende aan: *“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon: [...] Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”*

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verweerder besluit dat het relaas van verzoeker als ongeloofwaardig beschouwd dient te worden. Er wordt onder meer gewezen op de beperkte kennis over de inhoud en draagwijdte van zijn werk, onduidelijkheden in verband met een beweerdelijk eenmalig voorgevallen incident en de door verzoeker voorgebrachte documenten. Verzoeker kan voor een deel ook enkel kopijen van documenten voorbrengen.

Uit dit geheel aan door hem aangevoerde elementen leidt verzoeker in ieder geval wel een vrees tot vervolging af. Er worden door hem echter geen overtuigende argumenten bijgebracht die voormelde vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht kunnen plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar allerhande bedenkingen uit bij een aantal overwegingen in de bestreden beslissing, maar hiermee de determinerende motieven van deze beslissing niet onderuit haalt. Verzoeker laat de overige motieven uit de bestreden beslissing ongemoeid.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift in zijn algemeenheid ook nog naar de houding van de Taliban na de machtsovernamen en wijst er daarbij op dat er niet zoiets bestaat als een gematigde Taliban. Een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet evenwel steeds *in concreto* worden aangetoond.

Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn relaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. De uiterst algemene en post factum-verduidelijkingen of verwijzingen naar algemene informatie in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Alhoewel het verzoekschrift van verzoeker zich beperkt tot een erg algemeen betoog over de algemene situatie in Afghanistan merkt de Raad ten overvloede nog op dat verzoeker eerst en vooral de verwantschap tussen hem enerzijds en zijn beweerde vader anderzijds niet bewijst. Dit is des te meer belangrijk nu verzoeker zijn volledige relaas baseert op het feit dat hij de zoon zou zijn van een voormalig overheidsfunctionaris waarbij de vader van verzoeker overleden zou zijn ten gevolge van een bom.

Zelfs indien dit element zonder meer aanvaard zou kunnen worden, mag er van verzoeker nog steeds een zekere kennis verwacht worden van het werk van zijn vader. Daarbij komt verzoeker echter niet verder dan uiterst algemene en vage verklaringen. De verklaringen van verzoeker inzake de betrekking van zijn vader komen niet overeen met de stukken die hij neerlegde. Uit het persoonlijk onderhoud blijkt ook dat verzoeker zich zelfs niet de moeite getroostte om te trachten de inhoud van deze stukken te achterhalen wat eveneens bevreemdend is nu de gebeurtenissen die hier betrekking op hebben het leven van verzoeker fundamenteel wijzigden. Daarnaast kan ook onder meer gewezen worden op het feit dat verzoeker ook op zeer algemene vragen het antwoord schuldig dient te blijven. De houding van verzoeker en zijn familie welke geconfronteerd worden met de dwingende houding roept vragen op. De Taliban zouden voor en ook na de machtsvername van de Taliban klaarblijkelijk herhaaldelijk op zoek geweest zijn naar verzoeker, maar deze laatste zou hen steeds kunnen ontlopen zijn door een verblijf in het huis van zijn moeder of de maternale oom. Ook nu zou zijn familie nog steeds aanwezig zijn in het herkomst dorp van verzoeker. Onder meer dergelijke vaststellingen duiden op een contra-indicatie voor daadwerkelijke vervolging.

Als rechtvaardiging voor zijn beperkte of lacunaire kennis wijst verzoeker op zijn jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen die hij aanvoert. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt echter dat verzoeker aanzienlijk ouder is dan wat hij zelf aanvoert of destijds aangaf bij, onder meer, zijn aankomst in België. Dit element kan dan ook op geen enkele wijze aanvaard worden als rechtvaardigingsgrond, wel integendeel en doet geen afbreuk aan voormelde conclusie ten aanzien van de bestreden beslissing.

Ter zitting, in de aanvullende nota, en ook beperkt in zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog erg algemeen te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn leven in België waarbij hij in zijn eigen bewoordingen verwijst een zogenaamde “verwestering”. Hij wijst daarbij op het feit dat hij al een tijdje in het buitenland verbleven heeft, een goed leven leidt in België met discobezoek en alcoholconsumptie en de bewoordingen van de woordvoerder van de Taliban. Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA Afghanistan Country Focus, mei 2024 en aanvulling/actualisatie van november 2024). Uit de aanvullende nota van verweerder van 23 december 2024 blijkt ook niet dat op dit vlak het standpunt gewijzigd dient te worden.

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd. Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij wel degelijk op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij zichzelf nog steeds als moslim identificeert en dat hij een beperkt aantal jaren in West-Europa verblijft en er dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen. In de bestreden beslissing wordt in dit verband overigens terecht opgemerkt dat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic

indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedeporteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen.

De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VNpersoneel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit

zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.”

Het volgen van onderwijs in België (zoals taallessen ook als dit met een app gebeurt), het werken in België en dergelijke is bijzonder lovenswaardig en biedt aan verzoeker bijkomende kansen en geeft hem meer mogelijkheden voor zijn toekomst. Daarbij is dit echter niet van aard om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker vervolging dient te vrezen wegens een terugkeer uit Europa en (een mogelijke) verwestering.

Het feit dat verzoeker een tijd in een Westerse samenleving verbleven heeft en kennis gemaakt heeft met de hieraan verbonden rechten en plichten volstaat niet om aan te nemen dat verzoeker daadwerkelijk de hieraan verbonden waarden en normen heeft geïnternaliseerd dermate dat er in zijn hoofde sprake is van kenmerken of gedragingen waarvan niet kan verwacht worden dat verzoeker deze zou opgeven of verbergen. Voor wat meer specifiek het alcoholgebruik betreft, dient vastgesteld te worden dat de in dit kader voorgebrachte stukken minstens dubieus zijn en er zeker niet uitgesloten kan worden dat er sprake is van enscenering of het zelfs niet eens duidelijk is of er überhaupt alcohol genuttigd wordt. Het drinken van alcohol is bezwaarlijk een westerse waarde te noemen en daarbij is het in het geheel ook niet uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk om dit gedrag te veranderen of onmogelijk verhuuld kan worden. Dergelijk gedrag is alleszins niet van die aard dat het dermate belangrijk is om de godsdienstige of morele integriteit van verzoeker te behouden.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

2.6. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.6.1. In het middel van zijn verzoekschrift houdt verzoeker eveneens erg algemeen voor dat verweerder op onjuiste gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoonde, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielaanvragen ongeloofwaardig werden bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt in het algemeen dat er sprake zou zijn van een humanitaire crisis waarbij hij verwijst naar een citaat uit het EASO COI-rapport van januari 2022. Er zou sprake zijn van een hongersnood die een

aanzienlijk deel van de Afghaanse bevolking zou treffen. Dit standpunt zou ook herhaald worden door Human Rights Watch en World Vision zou een fonds opgericht hebben om te voorkomen dat families hun eigen kinderen zouden verkopen. De belangrijkste oorzaak van deze humanitaire crisis zou te wijten zijn aan de economische ineenstorting van de Afghanistan ten gevolge van de internationale financiële sancties tegen de huidige Afghaanse machthebbers. In ieder geval zouden de Taliban er vooral op gericht zijn hun schrikbewind terug te implementeren en wensen zij geen beroep te doen op internationale organisaties. Het gedrag van de humanitaire crisis zou dan ook de hoofdoorzaak zijn van de humanitaire crisis ter plaatse.

In de aanvullende nota merkt verzoeker nog op dat er nog steeds sprake zou zijn van herhaaldelijke veiligheidsincidenten. Willekeurig geweld zou nog steeds wijdverspreid zijn in Afghanistan en de situatie ter plaatse zou allesbehalve gestabiliseerd zijn. Daarenboven zou er onduidelijkheid zijn over de te volgen rechtsregels en dit zelfs binnen de rangen van de Taliban. Dit zou leiden tot willekeur. Het zou ook hoogst onduidelijk zijn wat de gevolgen zijn voor zij die terugkeren naar Afghanistan. In ieder geval zou er aan verzoeker geen kans gegeven worden om zich bij terugkeer gradueel aan te passen aan de huidige omstandigheden en zou dit betekenen dat hij het risico loopt op stigmatisering en geïsoleerd zou kunnen worden door de Taliban en/of zijn lokale gemeenschap. Hierbij citeert verzoeker allerhande bronnen en verwijst hij hier naar. De meest recente gegevens voor deze argumentering dateren van mei 2024.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, januari 2023, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduimd dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de Taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). In het EUAA COI rapport van november 2024 over de veiligheidssituatie in Afghanistan wordt aangegeven dat de veiligheidssituatie positief blijft evolueren. Er zijn weliswaar nog enkele verzetsgroepen actief (National Resistance Front en Afghanistan Freedom Front) en ook ISKP blijft aanvallen uitvoeren tegen burgerdoelen en de zogenaamde autoriteiten. Uit de gegevens van verschillende actoren blijkt echter dat er een aanzienlijke daling is in het aantal geregistreerde gebeurtenissen sedert 2022. Er is weliswaar een lichte stijging van het aantal burgerdoden, deze betreffen echter ook incidenten die verband houden met drugs en landconflicten, hetgeen losstaat van wat wordt beoordeeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker verwijt verweerder met name dat er geen sprake kan zijn van een gematigde Taliban. Hiervoor verwijst verzoeker naar een in de Oostenrijkse krant "Kronen Zeitung" gepubliceerd interview. Uit de Country Guidance van mei 2024 en er intussen een toegevoegde EUAA COI van november 2024 verscheen met informatie die verzameld werd tot en met oktober 2024 en zelfs in beperkte mate tot 5 november 2024 om dit laatste rapport volledig af te werken.

Dit laatste rapport merkt op dat sinds de machtsovername door de Taliban van enkele jaren geleden de Sharia inderdaad geldt als wettelijk kader. Door de verschillende interpretaties ter plaatse en het gebrek aan een formeel juridisch kader is er eigenlijk slechts sprake van instructies die erg vaag geformuleerd worden en opnieuw voor interpretatie vatbaar zijn. Met name het onderscheid tussen de verschillende geslachten is een basisidee in deze instructies. In ieder geval is de handhaving van deze instructies niet overal gelijk en vaak niet eens uit te voeren. Hoe dan ook is de handhaving ervan minder streng dan tijdens het voorgaande bewind van de Taliban tussen 1996 en 2001. Voornamelijk voor vrouwen en meisjes is er sprake van aanzienlijke beperkingen. Verzoeker is echter een jonge man en toont niet aan dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de Taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Door in zijn verzoekschrift of aanvullende nota louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vreezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering. Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Ook de meest recente gegevens uit de EUAA COI Afghanistan van november 2024 laten niet toe te besluiten dat deze humanitaire situatie dermate gewijzigd zou zijn dat een andere beoordeling zich opdringt.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

Voor wat de scholing van meisjes betreft, ziet de Raad niet in hoe verzoeker hier persoonlijk door getroffen zou worden nu hij zelf een jonge man is en op geen enkel moment aangaf in die hoedanigheid enig probleem met scholing ondervonden te hebben.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6.2. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven. Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

2.7. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in de beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (cf. RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475). Uit het voorgaande blijkt dat deze motiveringsplicht op geen enkele wijze geschonden is door de voorliggende beslissing.

2.8. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het aan de Raad voorgelegde administratief dossier en de uitvoerig gemotiveerde bestreden beslissing leren de Raad tevens dat verweerder zijn beslissing goed heeft voorbereid en dat hij met de vereiste nauwkeurigheid een onderzoek voerde. Een schending van de aangevoerde beginselen van behoorlijk bestuur en dan meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend vijftientwintig door:

A. DE WILDE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE